

κι' ὁ Κοστανάκης ἔφαγε ἄσους Συριανούς πηδῆ
καὶ σμίγει μὲ τὸν Παντελῆ τὸν Γρασιμολαδῆ,
κι' ἀπὸ παντοῦ ἀκούεται ἀλλόκοτη παρλάτα
καὶ ὅλ' ἀνακατεύονται καὶ γίνονται σαλάτα.

Σ.

Φ. — Ὅριστε ἄτὸ Πανόραμα τὸ Πατριωτικόν...
θᾶ πάρε τέλος, κύριε... νὰ νὰ κι' ἡ ἐκτ' εἰκὼν.
Ἐδῶναι ὁ Χαρίλαος καὶ ὁ Ζυγμομάλας
κι' οἱ δὲ νὰ ἔλθουν προσπαθεῖν εἰς σχέσις ἑκατάς.
Ὁ Ἄντωνάκης φαίνεται πῶς κάνει τὰ καπίρσα του
καὶ ἀπικεῖ νὰ προσληθῆ μετὰ τοῦ Ζαχαρίτα του,
ὁ δὲ Τρικούπης μοναχᾶ τὸν Ἄντωνάκη ἄγειται,
γιατὶ κανεὶς νὰ τοῦ πατῆ τὴν κάπα δὲν ἀνέχεται,
ἀλλ' ὕστερα σιγὰ σιγὰ τὸν Ζαχαρίτα θέλει
καὶ ὅλα γάλα γίνονται καὶ ἄχαρη καὶ μέλι.

Σ.

Ἐδῶ μὲ τὸν Ζυγμομάλα ὁ Λόρδος ἐβίβασε
καὶ μὲ τὸν συνδικασμὸς ἐκείνος ἐτέλειωσε
ὅλ' οἱ Μυλλόρδοι ἤρασαν κι' ἡ Λαίδες των κι' ἡ Μίς,
κι' ἀμείως τὰ χρειάστηκαν κι' οἱ Ἀρσυραιοὶ Μίς,
καὶ τόβαλαν ἄτὰ τέσσερα, χωρὶς νὰ βγάλουν γρῦ,
κι' ἰσοῦθησαν τῶν Θεσσαλῶν εἰς τλήμονες ἀγροί.

Ζ.

Φ. — Ὅριστε ἄτὸ Πανόραμα τὸ Πατριωτικόν...
θᾶ πάρε τέλος, κύριε... νὰ νὰ κι' ἐβδὴμ' εἰκὼν.
Ἐδῶναι κάποιος Ὑπουργός, παμίνος πατριώτης,
ὅπου ἄσας Πάτρας ἔρχεται καὶ βγάξει λόγο πρώτης,
ἀπάνω δὲ ἄσὸν χειμαρρὸν αὐτῆς τῆς ἑμιλίας
ταυλιπουροῦζει μερικὰ περὶ τῆς Βασιλείας,
καὶ λέγει μὲ τὰς ὁδοὺς των πῶς Ἐβρυνοὶ ὀρχοῦνται
κι' ἐπὶ κυμάτων κυκνῶν Σιφρῆτες ἐποχοῦνται,
καὶ μὲ μὲ ἰδῶ, καὶ μὲ μὲ ἰκεῖ, καὶ μὲ μὲ καὶ παραπέρα,
ὁ δικέβολος ἰσῆκωσι τῶν θρόνων τὸν πατέρα.

Τοιαῦτα λέγει τρομερὰ ὁ δὸς Ἀχιλλεύς
κι' ἀμείως τὰ χρειάζεται ὁ κάθε Βασιλεὺς,
κι' ἐκ θεμελιῶν ἔφαγε ἐβίση τὸ Βασιλεῖον
ὅταν τὸν εἶδε νὰ κινή τὴν πτέραν τὸν Ἀχιλλεῖον.
Οἱ δὲ παρευρισκόμενοι σ' ἐκείνα τὰ λεγόμενα
ἰδόντες τὸν φρικτὸν αἰσμὸν μ' Ἠρατῖστια φλεγόμενα
ἀνέκραξαν περιδείξι μὲ τοὺς Κορδοβολάτρας :
εἰμῆας ἀντάρτης ἀληθοῦς κι' ὁ Ἀχιλλεύς τῆς Πάτρας.»

Η.

Φ. — Ὅριστε ἄτὸ Πανόραμα τὸ Πατριωτικόν...
θᾶ πάρε τέλος, κύριε... νὰ νὰ καὶ ἄλλ' εἰκὼν.
Ἐδῶναι κάποιος γαῖδαρος, λεγόμενος Λάος,
ἀπόγονος περιφανῶν προγόνων ἀγλαῶς.
Χωρὶς σαμάρη τριγυρῆ ἄσους ὀρμητικὰ καπίστρι
καὶ κάθε τόσο τοῦρχονται ὀδοξομαντικὰ οἰστρά,
καὶ γαϊδουμάρδες πολλοὶ ἀπὸ κοντὰ τὸν πέρνουν
καὶ τὸν τραβοῦν ἰδῶ κι' ἐκεῖ καὶ τὴν οὐρά του σέρνουν.
Ἐλα μ' ἐμένα, γαῖδαρε, ἵπου δὲν παῖζω κότσα.
κι' ὅλους τοὺς ἄλλους ἄρσους, κι' ὅλους τοὺς ἄλλους κλώτσα,
Ἐλα μ' ἐμένα, γαῖδαρε, καὶ ἔαπλωσε σιμα μου,
Ἐλα νὰ ὄψ, κακόμειρε, τὸ νῆον πρόγραμμα μου,
Ἐλα μ' ἐμὲ τὸν γίγαντα, μ' ἐμένα τὸν τετράχειρα,
νὰ φᾶς ἀνὰ τῆς προκοπῆς καὶ νὰ χορτάσης ἄχυρα,

Ἐλα νὰ βαλες γρήγορα καπίστρι καὶ σαμάρη,
Ἐλα μ' ἐμὲ νὰ μὴ γυρᾶς ἀδίσποτο γομάρη,
Ἐλα πρὸς τὸ λῦπτα σου γάδου τὸ τομάρη,
Ἐλα μ' ἐμὲ νὰ φανῆσαι τὸν γαϊδουρῶν καμάρη.

Κι' ὁ γάδουρος ὁ φουκαρῆς, χωρὶς νὰ βγάλῃ λέξι,
δὲν ξέρει ποῦ ν' ἀναπαυθῆ κι' εἰς ποῖον νὰ πρωτοτρέξῃ,
καὶ μ' ὅλους κλωσέρονται κι' ἀδίσποτα γακρίζει
καὶ καθενὸς σωτήρῶς τὸ τὸ πρόγραμμα κοπρίζει.

Φ. — Ὅριστε ἄτὸ Πανόραμα τὸ Πατριωτικόν...
θᾶ πάρε τέλος, κύριε... νὰ κι' ἡ ἐνάτ' εἰκὼν.
Ἐδῶ μὲ ξύλο φαίνεται ὁ βλάμιος Περικλέους
καὶ δεῖξά κι' ἀριστερὰ βαρεῖ ἀνιειαιρῖτος,
καὶ νὰ κι' ὁ φορογαῖδαρος καὶ νὰ κι' οἱ γαϊδουμάρδες,
καλληκαράδες τῆς φακῆς, λογιῆς λογιῆς σαλιάρδες,
Μυλλόρδοι, Ναπολιόντες, Ἀρτανῶν καὶ Πόρθοι,
σιωπλοὶ καὶ φλυῖροι, καὶ καθιστοὶ κι' ἐλόρθοι,
κι' ἀμείως μὲ τὰ τέσσερα τὸ βάζουν ἄστην φευγάλα
ὁ περιούσιος Λάος, Βασιλικὸ καὶ Βρούτι,
κι' ἐγὼ φωνάζω μίς' σ' αὐτὰ, μικρὰ τε καὶ μεγάλα,
πῶς ἀπὸ τὸν Παράδεισο ἰβήγῃ τὸ λαμπουτῖ,
καὶ τρέγω πρὸς τὸν Περικλῆ, σωτήρα γενικόν,
καὶ σπάζω τὸ Πανόραμα τὸ Πατριωτικόν.

Ἐνας φίλος μας στενὸς βουληφόρος Παξινός.

Ὁθέλωρος ὁ Βελιμαντῆς, δημοσιογράφος πρώτης,
μὲ μελὸ πολλὸ καὶ γνῶσι καὶ καλ' ἔλα πατριώτης,
ἄσους Παῖδος ἐπῆνε οὐρα, τὴν πατρῶον του τῆν γῆν,
μὲ σκοπὸν νὰ βάλῃ κἀληθῆ εἰς τὴν νῆαν ἐλογοῦν.
Κι' ὁ Ρωμῆος μαζί μὲ τοῦτον τοὺς Παῖδος προσημαρῶν
μετὰ ἔρμεας τὸν συστήνει, ἂν καὶ εἶναι περὶ τὸν
ἐπειδὴ καλὰ γινώσκει πῶς ἐκεῖ δὲν εἶναι κοίκοι
καὶ ἄσὸν ὀθέλωρο δὲ βίβουν πρὸς τιμῆν των μονοκουῖται.

Ἐκαὶ ὀλίγαις ποικιλίαις, μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίας.

Κωνσταντῖνος ὁ πάλαι, δολοφόνος ἀκαθάρτος,
λαμπρὸν τιμοκατάλογο ἐβίβουσε ἰσῆκως,
ὅπου μ' αὐτὸν ὄριστε τὸ τίμημα χιλίων
εἰρησκομένον παρ' αὐτῆς παντοσεπιανῆς βελῆς.
Ἐκ τούτου εἰ νὰ μάρθωμε μίς' εἰδὲτ' εὐκαρίτια
πῶς ἔχει τεσσαράκοντα καὶ ὀκτὸ Πρακτορεῖα
εἰς διαφόρους ἐθνικὰς καὶ τῆς Ἑλλάδος πόλεις,
ἐρ' ἢ καὶ τὸν συλλαίρομεν εἰς τῆς ψυχῆς μας ἰλιχ.

Νί ος Ὅρις ος ν, καρινῖος τοῦ Γῆνῆ Μαυρομάτη,
ἄσους Πατριῶν τῆν ὀδόν, Λαδῖθον συνικίαι...
φλυῖρου γινώσκει ὀληρὰ ἐκεῖ δὲν εἰ παρῆταις,
ἐκεῖ ἀδῶντας καρπῆς κι' ἀπόλαυσις γλυκεῖαι,
γλυκίσματα διάφορα καὶ μετῶρα καὶ κροσῖα,
καθ' ἕνα περιούσιος, παρᾶντὸ καὶ θροσῖα.

Ἡ Παρασκευοπούλου, γρηγορῆ μὲ μὲ λέξι,
ποῦ ἐπνε στενῶν κι' ἐνῶπιον ἀνακλίαις,
εἰς τὸν Συγγρῆ ἐβῆν τὸ διακρὸν δὲ παῖθ
τὴν ἰσοκλον Κυρίαν τῆν τῆς Καμυλίας,
θᾶ σπῆσῃ δὲ πρόβλημα καὶ πᾶς τῆς μῆν' ἴμων
ὁ τῆς ὀρειῆς τῆνῃ νὰ ὀδορ ἐκταμῖαι.